

Sygn. akt I C 2067/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący SSR Marek Gajdecki

Protokolant Paulina Gordziejonok

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2013 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa **B. F.**

przeciwko **Towarzystwu (...) w W.**

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) w W. na rzecz powódki B. F. kwotę **7.000 zł (siedem tysięcy złotych)** z ustawowymi odsetkami od dnia 10.10.2012 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia;

II. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) w W. na rzecz powódki B. F. kwotę **1.630,00 zł (jeden tysiąc sześćset trzydzieści złotych)** z ustawowymi odsetkami od dnia 10.10.2012 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania;

III. dalej idące powództwo oddała;

IV. koszty postępowania stosunkowo rozdziela, przy czym szczegółowe ich rozliczenie pozostawia Referendarzowi Sądowemu przy przyjęciu, że strona pozwana uległa co do 1/2 roszczenia.

Sygn. akt I C 2067/12

UZASADNIENIE

Powódka B. F., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, w pozwie wniesionym w dniu 13 października 2012 r. domagała się zasądzenia od strony pozwanej Towarzystwa (...) w W. łącznej kwoty 16.630,00 zł, w tym kwoty 15.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę i cierpienia oraz 1.630,00 zł tytułem odszkodowania z tytułu kosztów leczenia. Dodatkowo powódka domagała się zasądzenia zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów postępowania związanych z wezwaniem do próby ugodowej.

W uzasadnieniu żądania powódka wskazała, że w dniu 03 maja 2012 r., uczestniczyła w wypadku drogowym. Powódka wskazała, że strona pozwana uznała swą odpowiedzialność z tytułu odpowiedzialności cywilnej i wypłaciła jej świadczenie w łącznej wysokości 9.712,33 zł.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew (k. 35-38) wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Nie kwestionując co do zasady swojej odpowiedzialności, podniosła, iż wypłacona kwota z tytułu zadośćuczynienia jest adekwatna do doznanych przez powódkę obrażeń i krzywdy, jak również podała, że powódce wypłacono odszkodowanie za udokumentowane i udowodnione koszty leczenia, zaś w przypadku okularów wskazała, że wypłacona kwota w całości zrekompensowała utratę wartości okularów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 03 maja 2012 r. powódka będąca pasażerem samochodu osobowego marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy wjeździe do miejscowości W. uczestniczyła w wypadku drogowym, którego sprawca ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

/okoliczność bezsporna/

Po wypadku powódka podjęła prywatne leczenie w przychodni (...). Tam otrzymała skierowanie do psychologa, neurologa, okulisty.

Z tytułu leczenia powódka poniosła koszty w wysokości 1.808,00 zł. Nadto w wyniku wypadku uległy zniszczeniu okulary powóki, za które zapłaciła 1.380,00 zł.

Po wypadku powódka ma lek przed jazdą samochodem. Jako prowadząca nie może wsiąść do samochodu, nie może jeździć również jako pasażer, w dalszym ciągu boi się prowadzić samochód i jest całkowicie uzależniona od osób trzecich. Powódka co najmniej raz w tygodniu ma ataki silnych bólów głowy co, wyłącza możliwość pracy.

/dowód: faktura VAT nr (...) k.7, pismo strony pozwanej z dnia 21.10.2010r. k.8-9, rachunek z dnia 04.02.2009r. k.10, rachunek nr (...) k.11, rachunek nr (...) k.12, rachunek nr (...) k.7, dokumentacja medyczna k.14-15, pismo strony pozwanej z dnia 12.08.2011r. k.16-17, opinia psychologiczna k.18, odczyt badania z dnia 21.09.2010r. k.19, zaświadczenie z dnia 28.09.2010r. k.20, odczyt badania z dnia 14.02.2011r. k.21, zaświadczenie z dnia 18.02.2011r. k.22, dokumentacja fotograficznej k.23-26, akta szkodowe, zeznania powódki k. 49.o/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w zakresie żądanej kwoty zadośćuczynienia częściowo zasługiwało na uwzględnienie, natomiast w całości należało uwzględnić powództwo w części dotyczącej odszkodowania.

Powódka swoje roszczenia wywodziła zarówno z przepisu art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.p.c. (zadośćuczynienie), jak i z art. 444 § 1 k.c. (odszkodowanie).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do żądania dalszego odszkodowania należało uznać je za w całości usprawiedliwione.

W zakresie przyznanej kwoty za zniszczenie okularów w ocenie Sądu doszło w istocie do zwykłego przeoczenia ze strony pozwanej i nie uwzględnienia w ich cenie wcześniej uiszczonych przez powódkę zaliczek w kwocie 500,00 zł (a zatem w istocie faktycznie uiszczonych ceny) i stanowiska tego nie zmienia nie zawierająca w istocie żadnej argumentacji opinia strony pozwanej wyrażona w odpowiedzi na pozew. Przy przyjęciu amortyzacji w wysokości 20 % (z czym zgadza się powódka) kwota uzupełniającego odszkodowania wynosi 400,00 zł.

Odnosząc się do nie wypłacenia kosztów leczenia w ocenie Sądu również w tym zakresie strona pozwana nie uzasadniła w sposób przekonujący swojej odmowy zarówno na etapie postępowania likwidacyjnego, jak w postępowaniu sądowym. Nie bardzo wiadomym jest jaką to dodatkową dokumentację medyczną miałyby przedstawić powódka wobec stwierdzenia zbyt ogólności faktury nr (...), czy miałyby to być jakaś faktycznie dodatkowa dokumentacja, czy też uszczegółowienie, sprecyzowanie przedmiotowej faktury. W ocenie Sądu przedstawiony przez powódkę dokument wystarczającym jest dla przyjęcia, że powódka poniosła takie koszty leczenia związane z wypadkiem drogowym jakiej wynikają z przedstawionej faktury. Wskazać przy tym należy, że to na stronie pozwanej jako

profesjonaliście na rynku ubezpieczeń ciąży obowiązek takiego działania, które pozwoli na to aby odszkodowanie zostało ustalone w sposób prawidłowy, w pełni pokrywający szkodę i satysfakcjonujący dla poszkodowanego (szczególnie w przypadku likwidacji szkody z tytułu ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej), a nie formułowanie (często nieostrych i nieprecyzyjnych) żądań zmierzających do zmniejszenia odpowiedzialności ubezpieczyciela. Dlatego też żądanie odszkodowania Sąd uznał za w pełni uzasadnione i udowodnione.

Przechodząc do żądania zadośćuczynienia wskazać należy, że co do zasady jest ono usprawiedliwione, jednakże nie w rozmiarze żądanym przez powódkę.

Oczywiście można w tym zakresie przytoczyć i zacytować wiele orzeczeń Sądu Najwyższego, poglądów doktryny mających na celu wskazanie kryteriów, którymi winien posługiwać się Sąd, jednakże ocena wysokości kwoty zadośćuczynienia jest jedną z najtrudniejszych ocen dokonywanych przez Sąd. Tak naprawdę Sąd musi wymierzyć coś co jest w istocie obiektywnie niewymieralne (ból, krzywdę, cierpienie), a następnie oszacować coś nieoszacowalnego i wyrazić swoją ocenę w pieniądzu. Nie sposób dokonać w sposób pełny obiektywnej oceny subiektywnych doznań. Czym innym bowiem będzie ocena niemożności uprawiania sportu (nie wyczynowego ale amatorskiego) np. jazdy na rowerze dla osoby, której jest to sposób spędzania czasu, relaksu, odpoczynku, ogólnie aktywnej, niż dla osoby nie korzystającej z takiej formy wypoczynku, a której satysfakcję przynosi „siedzenie przed komputerem”. Również nie sposób ocenić czy bardziej dotkliwy i przynoszący więcej cierpienia jest krótkotrwały (np. tygodniowy) ale silny ból, czy rozciągnięty w czasie nawet nieznaczny ale stały. Trudno tak w istocie znaleźć taką metodę w konkretnej sytuacji ponieważ nawet przyjmując za Sądem Najwyższym takie kryteria jak nasilenie cierpienia, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (wyrok z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, OSNAPiUS 2000/16 poz. 626) to w dalszym ciągu posługujemy się ogólnikami.

Sąd posiłkował się zatem treścią zeznań powódki i opinią psychologiczną D. T. – K. (k. 18), która wprawdzie – jak wskazała strona pozwana kwestionując ją w całości – stanowi dokument prywatny i wyjaśnienie stanowiska strony, jednakże w ocenie Sądu w jaki inny sposób strona może wyrazić swoje subiektywne odczucia. Zbędnym jest zatem przeprowadzanie dodatkowej opinii przez biegłego z tego zakresu bowiem w dalszym ciągu będzie to przekazanie i sprecyzowanie subiektywnych, wewnętrznych negatywnych doznań powódki przez psychologa, tyle że mającego przymiot biegłego sądowego. W treści opinii psychologa D. T. – K. Sąd nie doszukał się sformułowań, które mogłyby wskazywać na brak obiektywizmu czy profesjonalizmu zawodowego.

W tych warunkach, próbując dokonać takiej obiektywno - subiektywnej oceny, Sąd uznał żądanie powódki za zasadne w części a mianowicie co do kwoty 7.000,00 zł, która wraz z wypłaconą już kwotą 8.000,00 zł stanowić będzie kwotę 15.000,00 zł, w ocenie Sądu odpowiadającą cierpieniu i krzywdzie, których doznała powódka. W pozostałym zakresie powództwo w tej części należało zatem oddalić.

Na marginesie Sąd wskazuje, że znane jest mu szeroko przytaczane przez pełnomocników stron orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym zakresie, które co do zasady podziela, przy czym w każdym wypadku oceny żądania zadośćuczynienia ma ono charakter jedynie pomocniczy.

Sąd przyznał walor wiarygodności dowodom z dokumentów albowiem brak było podstaw aby walor taki kwestionować, natomiast strony nie przedstawiły rzeczowych argumentów, które taką ocenę mogłyby podważyć. Walor wiarygodności Sąd przyznał także zeznaniom powódki, biorąc przy tym pod uwagę, że dotyczyły w istocie jej subiektywnych doznań.

O odsetkach Sąd orzekł stosownie do art. 481 § 1 i § 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jak natomiast stanowi przepis art. 817 § 1 i § 2 k.c., gdyby wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, świadczenie powinno być

spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe.

Z uwagi na powyższe żądanie powoda w zakresie zasądzenia ustawowych odsetek było, w ocenie Sądu, zasadne ale od dnia wniesienia pozwu.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd znajduje oparcie w regulacji prawnej ujętej w przepisie art. 100 k.p.c., przyjmując, że roszczenie powódki zostało uwzględnione w 50 %.